

nægtes, at den er bleven slemt forthyndet ved Landstingets Behandling, og jeg har haft meget ondt ved at finde mig i det Kompromis, som der har fundet Sted. Nu vil man her forthynde den endnu mere. Jeg vil da sige, at mig forekommer der ikke at være nogen væsentlig Forskel i, om man lader hele Paragraffen udgaa, eller om man vælger alene at lade sidste Stykke udgaa. Jeg kan godt se, at Tendensen er at komme til at naa dette Maal ved Fællesforeninger og paa anden Maade ad frivillig Vej. Kan det naas ad den Vej, vilde det naturligvis være langt bedre, men jeg er ikke sikker paa det, og det har forekommet Regeringen, at naar man kom med Tilbud fra Offentligheden til Sygekasserne og ikke vil gaa til Tvangssygekasser, ikke vil gaa til at sige, at enhver skal være sygeforsikret her i Landet, eller i hvert Fald noget mindre: Enhver kan blive sygeforsikret — det kunde man jo gøre ved at paalægge Kommunerne Sygekasseforpligtelser — saa maatte man dog i hvert Fald gaa til at sige, at enhver, som er sygeforsikret, kan blive ved at være det. Det var det tredje. Men nu glider man ogsaa bort fra det og over i det helt frivillige. Jeg indrømmer imidlertid, at de Herrer her have noget Medhold; thi ogsaa Landstinget har ikke villet opretholde Paragraffen i den mere skarpe Form, men har udthyndet den en hel Del. Nu vil et Mindretal slaa hele Paragraffen ihjel, et andet 2det Stykke; begge Dele ere lidet tilfredsstillende for mig. Jeg tror ikke, det vil være saa let at enes om Sygekasseloven uden at have noget i Retning af § 6. Naturligvis kommer det an paa, hvorledes man kan udvikle de ønstede Fællesbestemmelser; men i den Retning forekommer det mig, at vi endnu ere paa et noget svævende Felt. — Saa kommer jeg til den interessante § 9, Tilbudsparagraffen. Jeg har allerede nævnt, hvorledes denne oprindelig saa ud; det er fristende at nævne, hvorledes den ser ud, for at se Betydningen af de Bestemmelser, der staa i den. I § 9 staa: „Til hver enkelt anerkendt Sygekasse udredes for hvert Aar af det offentlige dels et Tilbud, som svarer til Fjerdedelen af Sygekassens samlede Medlemsbidrag i det paagældende Aar, dels et Tilbud af 1½ Kr. pr. Medlem efter Kassens Medlemsantal ved Aarets Udgang.

Naar der ved Lov paalægges en forhøjet Sats af Brændevinsbrænding, bliver den samlede Sum af de i nærværende Paragraf omhandlede Tilbud at afholde af det, der indkommer ved en saadan Sats.“ Alles rede ved 1ste Behandling, hvor man havde forenet Brændevinsstykket med Lovforslaget,

tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, hvilken Betydning dette Sykke egentlig har. Der staa i dette Stykke, at naar der ved Lov paalægges en Brændevinsstat, skulle Kommunerne være fri for at bidrage til Sygekasserne; det er det, der i Virkeligheden staa. Det hele Tilbud skal lægges over paa Statskassen, naar en forhøjet Brændevinsstat er paalagt. Hvorledes saa Statskassen skal udrede Tilbudet, det er i og for sig et subsidiært Spørgsmaal, det er jo klart nok. Betydningen af Paragraffen er, at Kommunen skal være fri, medens Staten skal overtage Ydelsen, og ærede Medlemmer ere jo nu enige om, at det ikke godt kan gaa an at lægge mere over paa Kommunerne, og det kan der være noget i, eller om ærede Medlemmer vel ikke ere enige om det, saa kan man dog slutte sig til noget i den Retning efter det Resultat, vi fik af Behandlingen i Fjor; jeg skal altsaa ikke sige noget væsentligt herom. Nu siger man, og den ærede Ordfører for Mindretallet siger, at dermed er jo ikke givet, at Statskassen skal have ny Indtægter til at dække Tilbudet med. Deri er jeg enig med ham, det kan man sige, og det saa meget mere, som man i Fjor vedtog Forslaget om en Østtat, der skulde dække Udgiften til Alderdomsførgelsen og adskilligt mere, men man har jo ingen Sikkerhed for, at denne Dækning fremkommer. Derfor kan der jo nok være nogen Opmuntring til at søge efter, om man ikke kunde finde Dækning her for Statskassen. Det Spørgsmaal kan jo imidlertid godt staa hen indtil videre; det behøver jo ikke at afgøres her og kan ikke en Gang afgøres ved 2den Behandling. Nu siger det ærede Medlem fra Langeland, at han haaber, at Ministeren vil holde paa sit Forslag. Sa ganske sikkert holder jeg paa Bestemmelsen om 1½ Krone og en Fjerdedel af Medlemsbidraget; men jeg holder ikke med det ærede Medlem i at gaa op til de 2 Kroner, det er en anden Sag; jeg holder alene paa det, som jeg har tilladt mig at foreslaa, og jeg tror ogsaa, det er rigtigt. Man kom, som sagt, først efter lang Forhandling til det i Landstinget. Saa siger det ærede Medlem fra Langeland endvidere, at disse 200,000 Kr. er det ikke værdt at tale om. Det ærede Medlem siger, at det, Regeringen har tilbudt, det er en halv Million, og nu ønske vi 200,000 Kr., det er det dog ikke værdt at tale om. Men det ærede Medlem ved jo slet ikke, hvad denne Paragraf finansielt betyder; det ærede Medlem har jo ikke sagt, at han vil have sat 200,000 Kr. eller 500,000 Kr. ind i Lovforslaget. Det ærede Medlem ved jo ikke, hvad der kan